

Titlu original (eng.): Flight to Spring

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale

PERKINS / BARBARA

Zbor spre primăvară / Barbara Perkins

Traducător: Gabi Agrăpinei

București: Editura și Tipografia Alcris, 2019.

ISBN 978-606-736-313-5

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

III. Ioan Drăghici (Lector)

821.111. 31 = 135.1

Colecția „ROMANTIC“

BARBARA PERKINS

***Zbor spre
primăvară***

Traducerea și adaptarea în limba română de:

GABI AGRĂPINEI

Editura și Tipografia
ALCRIS

EDITURA ALCRIS,

**vă recomandă ultimele apariții din
colecția "ROMANTIC"**

1067	Mary Pearson	-Flacăra nestinsă
1068	Judith Hershner	-O scrisoare neprevăzută
1069	Beth Brookes	-Dorință sălbatică
1070	Anne Bellamy	-Învată să iubești din nou
1071	Theresa Dale	-Îmblânzirea scorpiei
1072	Caroline Farr	-Zeița soarelui
1073	Marilyn Mayo	-Trăind din amintiri
1074	Amanda Clark	-Planul lui Shannon
1075	Helen Ray	-Regina gheturilor
1076	Daisy Logan	-Serenadă pentru un înger
1077	Carol Bogolin	-O căsătorie salvată
1078	Paula Firth	-Inima bine păzită
1079	Carole Dean	-O ofertă de nerefuzat
1080	Sheila Holland	-Inimi zbuciumate
1081	Jenny Ranger	-Un nou început
1082	Denise Egerton	-O femeie cutezătoare
1083	Lynn Fairfax	-Sub protecția iubirii
1084	Katheleen Eagle	-La fel ca altădată
1085	Stella Flint	-Cer roșu în zori
1086	Maysie Grieg	-Sfidând pericolul
1087	Penny Jordan	-Femeia care urăște bărbații
1088	Robin James	-Revenirea la viață

Capitolul 1

– Desigur, Virginia nu schiază, dar...

Virginia stătea cu mâinile împreunate în poală, cu picioarele alăturate sub scaun. Deși viitoarea ei soacră asculta vorbăria mamei ei vitrege, simțea că n-o interesa deloc, în ciuda primirii binevoitoare și a obrazului oferit pentru a fi sărutat. Virginia o întâlnise pe doamna Vancy numai de patru ori, dar se pare că subiectele de conversație deja se împuținaseră.

– Virginia este o persoană liniștită, continuă doamna Torrance, mai degrabă preferă să citească o carte decât să ducă o viață agitată. Cred că în privința asta seamănă cu tatăl ei.

Virginia zâmbi timid, amintindu-și să nu-și frământă mâinile. Nu că ar mai fi avut importanță. Ar fi putut – de fapt ar fi trebuit – să nu se mai considere o marfă scoasă la vânzare. Dar vânzarea avusese loc. Peste o săptămână, urma să devină soția lui Etienne Vancy.

– A fost foarte amabil din partea dumneavoastră să-l

Respect pentru oameni și cărți

recomandați pe doctorul Auclair pentru migrenele Virginiei. A spus că nu este nimic grav; va scăpa cu siguranță de ele.

– Fără îndoială. Căsătoria și o familie...

– Exact. Și desigur, Virginia...

Virginia se obișnuise să nu asculte discuțiile. De cele mai multe ori nici nu lua parte la ele. Acum, încercase să participe la conversație cum îi spusese mama vitregă, dar se temea să nu spună ceva greșit sau să se bâlbâie. Dar cel puțin – tăcută sau nu – pentru moment era în grațiile tuturor.

Deodată deveni atentă. Mama lui Etienne spunea ceva despre el. Oh, era numai faptul că fiul ei aștepta balul de mâine-seară, ca ei toți de altfel.

– Etienne va fi bucuros să prezinte viitoarea mireasă întregii familii și prietenilor săi, adăugă mama lui.

Virginia simți că o cuprinde teama. Balul – pentru care ea, doamna Torrance și unchiul Charles, fratele mamei ei vitrege, zburaseră la Paris de la Londra acum câteva zile – părea să fie mai dificil decât nunta. Era prezentarea oficială a Virginiei membrilor familiei Vancy și va trebui să se întretină cu invitații. Discuția luă sfârșit și doamna Vancy le acordă onoarea de a le conduce personal până la ușă. După aceea, Virginia se relaxă pe bancheta confortabilă capitonată cu piele a mașinii închiriate cu sofer.

Doamna Torrance se uita cu un ochi critic la Virginia.

– Când ajungem la hotel, ai face bine să te odihnești. Diseară, Etienne vine la cină. Va trebui să te culci devreme. Ce s-a întâmplat?

– Nimic, mamă.

– Sper să nu faci o migrenă mâine-seară, spuse doamna Torrance. Doctorul Auclair a spus că nu ai niciun motiv. Ea se foi pe locul său, apoi adăugă:

– Trebuie să-i cer lui Etienne să-mi vorbească despre fiecare unchi. Nu vreau să-i încurci între ei.

– Nu, mamă.

Virginia știa că este norocoasă, deoarece nu-i fuseseră niciodată ascunse eforturile care se făcuseră pentru binele ei. Trebuia să frecventeze oameni potriviți, să se îmbrace cu haine potrivite, să discute subiecte potrivite, încât să facă o impresie bună persoanelor pe care mama sa vitregă i le prezenta. Virginia știa că totul se face spre binele ei. Era pur și simplu păcat că nu era persoana potrivită. Nici hainele, oricât de atent alese, n-o puteau face să arate atrăgătoare.

Dar intervenise bunicul Torrance. Bătrânul îi fusese tutore după moartea tatălui ei, lipsa lui de interes față de ea fiind de-a lungul anilor o sursă permanentă de nemulțumire pentru mama ei vitregă. Și dintr-odată, el schimbase totul, hotărând s-o facă moștenitoarea lui. După această hotărâre, urmase fuziunea între firma lui și una franceză. Și odată cu ea, căsătoria Virginiei. Tatăl ei hotărâse să iasă din afaceri la puțin timp după căsătorie și murise când Virginia avea zece ani – certat cu bunicul și neiertat pentru dezinteresul lui față de firmă, care era viața bătrânului.

Torrance era o afacere prosperă – nu foarte mare, dar înfloritoare – în domeniul farmaceutic. Planurile au fost făcute

Respect pentru oameni și cărți

peste capul Virginiei. Numele Vancy a început să devină un subiect important în toate conversațiile. Când Virginia l-a întâlnit prima dată pe viitorul ei soț, știa foarte puține despre el – de fapt, când el și cu mama sa au venit la Londra într-o vizită aparent inopinată, dar foarte atent plănuită, tot ce știa despre el era că se numea Etienne Vancy.

Era cu doi ani mai mare decât ea și atât de frumos, încât semăna cu un tânăr zeu blond și părea că nu știe adevăratul motiv al întâlnirii lor.

Mama ei, de fapt mamă vitregă, deși Virginia n-a considerat-o niciodată așa deoarece o crescuse de când Virginia era foarte mică, a spus că el avea o comportare perfectă.

Virginia deveni atentă când înțelese că doamna Torrance vorbea din nou despre unchiul lui Etienne. Știa că firma cu care bunicul ei aranjase fuziunea se numea VANCY PHARMACEUTIC.

Această firmă era condusă de unchiul lui Etienne. Era unchiul Victor, cu titlu de marchiz; dar nu un Vancy, fiind rudă cu mama lui Etienne. Era apoi unchiul Henri, care era un Vancy. Mai era alt unchi Vancy, cel care era prieten cu bunicul ei. El era șeful firmei și conducea totul. Era probabil cel mai bătrân dintre ei, deoarece când se referea la el, Etienne îi spunea cu respect „Unchiul”.

Doamna Torrance spuse că numele acestuia era Philippe Vancy.

– În momentul de față se pare că nimeni nu știe dacă o să vină sau nu, ceea ce este greu de crezut. Dar nu uita, Virginia, dacă vine trebuie să te faci cât mai plăcută posibil...

– Da, mamă.

– Va veni bineînțeles la nuntă, deși poate consideră că a făcut destul aranjând treburile cu bunicul tău. Dar ar părea prost-crescut, adăugă doamna Torrance făcând un gest de lehamite. Cred că de fapt face numai ce-i place. Are și de ce, când te gândești cum a dezvoltat firma în ultimii zece ani. Virginia ar fi fost foarte bucuroasă să nu-l întâlnească pe acest bărbat care părea la fel de înfricoșător ca bunicul ei. Încerca să-și amintească dacă trebuia să i se adreseze cu „Unchiule”, domnule Vancy sau domnule Philippe. Sunt atât de mulți Vancy!

– Este un gest frumos acest bal dat în cinstea zilei tale de naștere, spuse doamna Torrance. Este a douăzecea aniversare a zilei tale de naștere, o vârstă potrivită pentru măritis, adăugă ea cu satisfacție.

Făcu o pauză, apoi continuă:

– Toți vor vrea să te cunoască; până acum, n-ai întâlnit decât familia lui Etienne. Ce băiat încântător, seamănă cu mama lui. Într-adevăr, sunt mulțumită că este el și nu...

– Nu, cine? întrebă Virginia, când mama ei vitregă tăcu brusc.

– Ei bine, a fost prima idee a bunicului tău...

Doamna Torrance se întrerupse din nou, părând stânjenită.

– Nu este cazul să discutăm despre asta. Când ajungem la hotel, ai face bine să te odihnești, deoarece ești cam palidă. Și trebuie să-l sun pe Bernard, să-i spun cum să-ți aranjeze părul mâine.

Ieșind în după-amiaza următoare de la coafor, Virginia decise să se plimbe și să admire vitrinele magazinelor, bucurându-se de aerul răcoros.

Se opri la Galeriile Lafayette, privind cu interes manechinele ale căror poziții studiate dădeau strălucire hainelor prezentate.

Haine de vară. Virginia studie un manechin îmbrăcat într-o pereche de blugi și un tricou peste care avea o geacă, iar pe cap o caschetă gen John Lennon, părul fiind strâns la spate într-o coadă. Întorcându-se să privească un alt manechin, Virginia își văzu imaginea într-o oglindă și se opri brusc.

Ceea ce vedea în oglindă era în contrast serios cu persoana care și-ar fi dorit să fie. Arăta banal, în ciuda hainelor de calitate, cu părul pieptănat de o parte și de alta a feței ca să ascundă urechile puțin cam mari, cu o față palidă, inexpressivă. Virginia făcu un pas înapoi și lovi un manechin care se prăbuși cu zgomot la podea. În timp ce se lupta să-și regăsească echilibrul, o vânzătoare ridică manechinul căzut.

Putin mai târziu, era în stradă cu două pachete în brațe. În ele erau haine pe care n-o să le poarte niciodată, adică blugii, tricoul, geaca și șapca aflate pe manechin. Nimeni nu sugeră așa că trebuia să le cumpere, dar ea insistase, simțindu-se jenată de incidentul care avusese loc

Virginia era grăbită să ajungă în camera ei, rugându-se ca mama ei vitregă să nu fie la hotel.

Ajunsă în cameră fără să fie văzută, ascunse pachetele sub pat, apoi se întinse pe el și respiră adânc, cum o învățase doctorul

Auclair ca să prevină o migrenă.

Aproape reușise să-și revină când mama ei vitregă bătu la ușă și intră în cameră.

– Așadar, te-ai întors! exclamă ea. Virginia, de câte ori ți-am spus să nu mai stai îmbrăcată în pat? Nu ești bolnavă, nu-i așa? O să-ți strici coafura!

Coafura era însă la fel cum o aranjase Bernard, încadrându-i fața ca două aripi castanii netezite acum de mâinile îndemânatice ale doamnei Torrance în timp ce Virginia stătea în fața oglinzii îmbrăcată în rochie albă de bal. Își privea imaginea în oglindă, repetând în minte care dintre membrii clanului Vancy erau rude apropiate ale lui Etienne. Își aminti că trebuie să-i mulțumească lui Etienne pentru buchetul care sosise pentru ea și care era alb ca rochia ei.

Trecuse o jumătate de oră și surprinzător, nu se întâmplase nimic neașteptat. Virginia începea să creadă că totul o să fie bine. Prezentarea fusese făcută. Era seara ei. Invitații sosiseră, îi zâmbiseră cu bunăvoință, făcând-o să se simtă bine. Virginia știa că prezența lui Etienne lângă ea o făcea să se simtă așa; întoarse capul să-l privească și el îi zâmbi fermecător.

„Cred că din cauza șampaniei mă simt așa de bine”, se gândi Virginia.

Respect pentru oameni și cărți

La un moment dat, în timp ce vorbea cu unchiul Victor, marchizul, lângă el apăru unchiul Henri. Acesta îi zâmbi Virginiei, apoi îi șopti ceva în franceză marchizului.

– Da, tocmai a sosit... Da, Philippe.

Virginia se înfioră când realizează că Philippe de care vorbeau era „Unchiul” a cărui absență o remarcase; așadar, în cele din urmă îl va întâlni. Expresia neliniștită de pe fetele fraților Vancy nu prevestea nimic bun. Mama ei vitregă veni și o luă deoparte, scuzându-se.

– Este timpul să te duci sus și să te aranjezi puțin. Îți strălucește nasul.

Virginia se îndreptă spre camera ei, intimidată de oamenii care-i făceau loc să treacă. Intrând în camera ei, respiră adânc, încercând să se liniștească.

Era o prostie să se sperie din cauza sosirii acestui unchi necunoscut. Își refăcu machiajul și-și verifică înfățișarea în oglindă. Uitase ceva? Nu. Trebuia să coboare ca să-l întâlnească pe șeful clanului Vancy, prietenul bunicului ei.

Ajunsesese la intersecția coridoarelor când îi veni o idee. Luând-o spre dreapta, ar fi trebuit să treacă prin ușile duble spre galerie și să coboare scara mare, întâlnind prea multă lume. Dar dacă o lua la stânga, ar ajunge neobservată în holul mare pe scara de

serviciu, apoi în sala de bal.

Ridicând puțin poala rochiei cu mâna, o luă grăbită spre stânga și ajunse curând într-un coridor lateral. De aici, muzica se auzea în surdină și se ghidă după ea. Mergând de-a lungul lui nu întâlni pe nimeni și ajunse la o ușă pe care o deschise încet, de teamă să nu fi greșit.

În timp ce o deschidea, auzi o discuție în franceză. Vocea unei tinere termina o propoziție râzând:

– ... și toanta, Etienne!

– Nu fi rea, Giselle! interveni vocea altei tinere.

– Dar este numele pe care Etienne...

– Nu v-am spus?

Da, vocea tăragănată era a lui Etienne. Virginia se apropie mai mult de ușă, să-i vadă pe cei care discutau. Erau cinci, trei tineri și două tinere, care stăteau aproape de intrarea acoperită cu draperie a sălii de bal.

Sprijinit de perete și cu o țigară în mână, Etienne întorsese capul spre tânăra de lângă el, cea cu care dansase, și-i spuse:

– Afacerile sunt afaceri. Asta este de înțeles. Dar sunt și avantaje.

– Și o să faci ce-ai spus?

– Nu-l mai necăji.

– Răspunde, Etienne.

– Ei, o să mă consolez. O mângâie pe obraz și ea simulă că-i dă o palmă peste mână, în timp ce ceilalți râdeau.

– Gândește-te. Unchiul îmi este obligat. O să-mi fie recunoscător. Cineva trebuia să se căsătorească în cele din urmă cu ea, să-și ia această sarcină.